

Meer van Genève 1990

HENK ROMIJN MEIJER Portfolio/De aquarellen van Corrie Bos: 'Eigenlijk is de hele wereld mijn atelier.'

'Ik werk altijd buiten, altijd op mijn motorkap, op dat tekenbord dat ik aan de lage kant ophoog met laarzen en van alles wat ik bij me heb. Het is een idee: ik ben nog steeds van plan om zo'n ding te laten maken dat precies op de motorkap past. Als het heel erg waait of buitengewoon slecht weer is ga ik wel eens achter in de auto zitten met de klep omhoog, maar het liefst sta ik, de hele dag. Ik ben wel eens naar Lauwersoog geweest, dat ik dacht: dat is drie uur rijden, als ik om zeven uur wegga ben ik er om tien uur en dan kan ik werken tot 's avonds zeven uur en dan ben ik om tien uur weer thuis. Het is heel goed voor de mens, zo'n discipline, je krijgt er een heel mooi karakter van. Maar ik plan het niet altijd zo mooi. Soms weet ik van tevoren niet eens welke kant ik zal uitgaan, omdat ik het overal mooi vind. Dan denk ik wel, als ik mijn uitrit uitrijd, als er een auto van links komt is dat een teken dat ik naar rechts moet gaan en dan ga ik ook naar rechts.

Het blijft altijd een avontuurlijk gebeuren, dat werken in de buitenlucht, omdat je plekken zoekt die afgelegen zijn en dikwijls heel stil. Het is natuurlijk veel comfortabeler om thuis te gaan zitten werken. Je bent afhankelijk van het weer. Ik moet die aquarellen buiten helemaal afmaken: ze zijn goed of ze zijn fout. Ik keur er altijd veel af, want soms gaat het ineens regenen of soms bevriest het ineens. Ik werk meestal buiten tot het gaat vriezen.

Je hebt natuurlijk vaak ontzettend veel tegenslag. Ik heb vaak vastgezet, dat ik een hek niet uitkon omdat het inmiddels gesloten was en dan moet je maar zien hoe je de sleutel

vindt om zo'n hek weer open te krijgen. Of dan is er ineens een boom die naar beneden gaat als je eraan komt rijden. Op de Drenthse hei wilde ik eens draaien op zo'n zandweg en toen kwam ik in die hoge berm vast te zitten. Ik heb eerst nog geprobeerd om mezelf uit te graven, maar dat lukte niet. Ik heb toen ik weet niet hoe lang moeten lopen om een huis te vinden waar iemand zou zijn die me zou kunnen helpen. Ten slotte vond ik een man die me meenam in zijn auto en die heeft me daar in het donker met zijn schop uitgegraven. Die man was al een aantal jaren weduwnaar en daar zat hij geloof ik een beetje mee, want na afloop kreeg ik ook nog zo half en half een huwelijksaanzoek. Ik was niet voorbereid op het idee dat als iemand je uitgraaft je ook eigenlijk met hem zou moeten trouwen...

Je ontmoet vaak heel typische mensen die om een of andere reden op zo'n plek zijn en dan krijg je wel eens aardige gesprekken. Maar ik probeer dat vaak ook af te houden omdat ik er geen zin in heb. Ik denk dat ik dan heel streng kijk.

Ik ben een aantal keren aangehouden door de politie die blijkbaar dacht dat ik aan het spioneren was of zo. Ik heb ook eens een paar aquarellen gemaakt van een complex van een bepaalde firma. Ik had eerst even met die mensen gesproken en ze hadden me gezegd dat ik niet binnen het hek mocht gaan staan, want dat was verboden terrein. Een paar maanden nadat ik daar had gewerkt belde die firma mij om te vragen of ik die aquarellen nog had. Een van hun directeuren nam afscheid of iets dergelijks en ze wilden graag

een van die aquarellen kopen. Ze moeten mijn naam en adres wel hebben ontdekt via mijn autonummer, anders begrijp ik het niet. Dat zijn pas je echte klanten!

Twee jaar geleden, in juni, heb ik een maand in het westen van Ierland gezworven. Ik wilde ineens ergens anders heen waar ik helemaal vrij zou kunnen werken en ik dacht welk land trekt me aan, waar ben ik nooit geweest? Ik heb toen onmiddellijk een boot besproken en twee dagen later vertrok ik met mijn auto, mijn schildersmateriaal achterin. Ik ben langs bed-and-breakfast huizen getrokken en ik heb ook een week een huisje gehuurd op een afstand van vijftig meter van de Atlantische Oceaan – ik had het adres van een Nederlandse kunstenaar gekregen. Ik moest daar mijn eigen turfvuur stoken om het warm te houden. Er waren helemaal geen mensen daar, alleen de eigenaresse van dat huisje. Die woonde een paar honderd meter verderop en die bracht me af en toe een zak turf die ze op haar schouders droeg.

In Zwitserland heb ik ook gewerkt. Daar zag ik eerst tegenop. Ik had zo'n idee van lieflijke bergen met besneeuwde toppen en chalets enzo. Maar daar heb ik toch wel heel fijn kunnen werken. Het gaat me er dan om de essentie van zo'n landschap te pakken te krijgen. Mensen heb ik in zulk werk niet nodig, tenzij ze misschien een bepaalde functie hebben in het landschap.

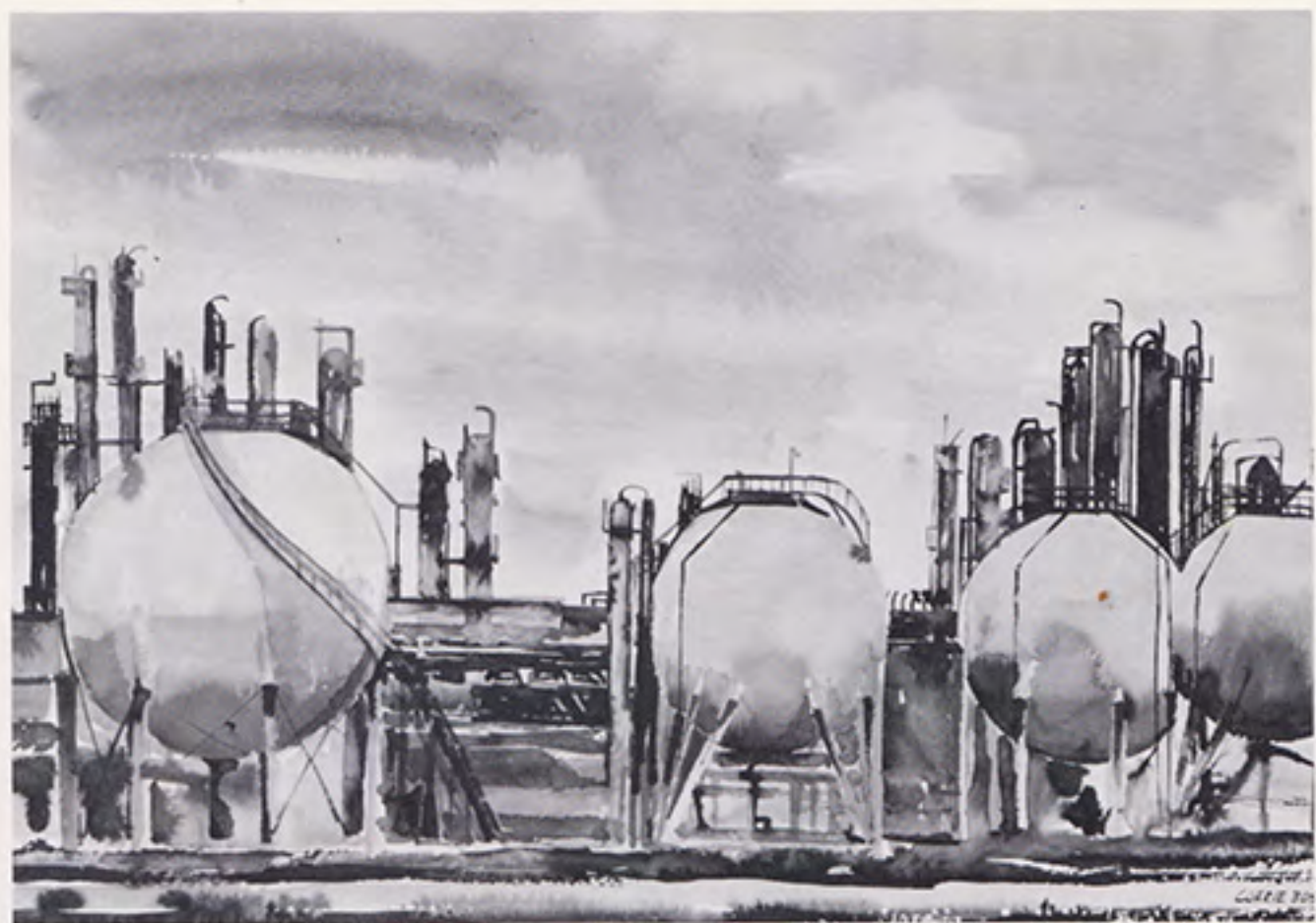
In Groningen langs de wadden heb ik ook veel gewerkt. Ik kom uit het Groninger land, ik ken het en ik vind het heel boeiend. Ik ben daar dan bij familie en overdag kan ik werken. Ik zoek graag het water op. Ik ben eens met zo'n boot mee geweest die in dat gebied voer. De man die ik vroeg of ik mee mocht was hoogst verbaasd, hij kende me natuurlijk helemaal niet. Maar ik ging mee en hij legde de boot stil, zodat ik kon werken.

Ik zoek meestal onherbergzame gebieden op en daarin onderwerpen waarbij ik kan abstraheren. Zulke gebieden zijn voor mij een uitdaging. Ik houd meer van de herfst dan van het lieflijke van de lente. Nu zou ik ook

graag een tijd op dat bedreigde eiland gaan zitten, Rottumeroog. En ik wil ook weer terug naar Ierland...'

Corrie Bos is tekenlerares geweest en heeft geëxposeerd in het Scheepvaartmuseum in Amsterdam, en verder onder andere in Arnhem, Velp, Ede, Bennekom, Rotterdam, Putten, Oldebroek, Ermelo. Ze neemt deel aan de tentoonstelling 'Nederland, – water, – lucht' die over drie galerieën in Oost-Gelderland is verdeeld.

Opleiding: Akademie Minerva, Groningen en ABK Rotterdam.

Gronings landschap 1978

Gronings landschap 1981

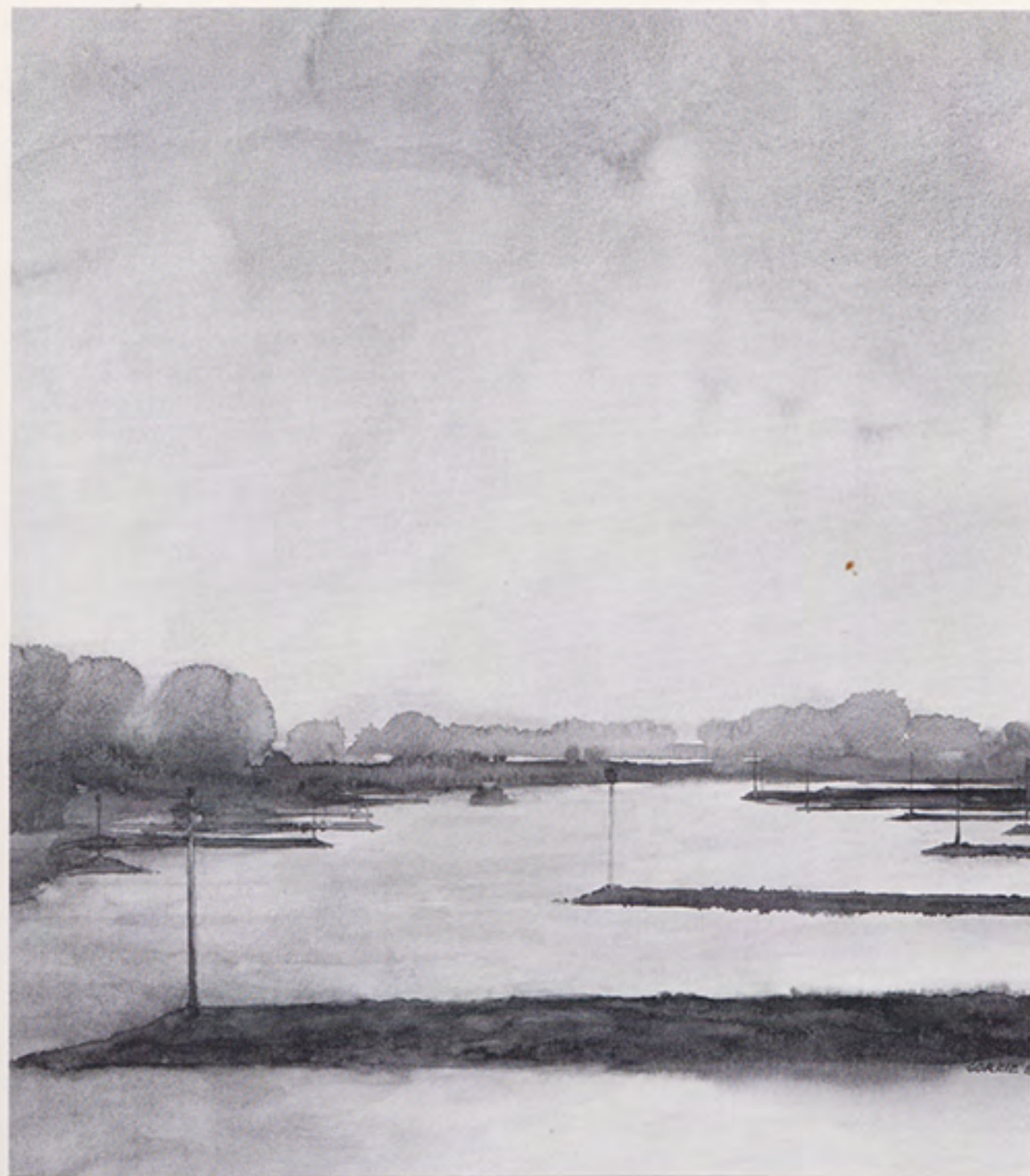
Lauwersoog 1974

Haven

Rivier de Rijn 1983

De Rijn 1990